

ב"ה

נְשִׁמְתָא

דְּאוּרִיתָא

הורים וילדים לומדים
חסידות בצורתא

גיליון 274 | שבת פרשת פינחס • כ"א תמוז תשע"ז

יוצא לאור על ידי ועד כפר חב"ד ארה"ק ת"ו

מדוע לא עשירים ואחד הימים?

ילד/ילדה: פרשתנו נפתחת בדברי ה' למשה רבנו: "פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל... לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום".

כידוע, בגלל חטאו של זמרי (נשיא שבט שמעון) עם האשה המדינית, פרצה בעם-ישראל מגפה שבה מתו עשרים וארבע אלף נפשות. והתגובה המהירה והחריפה של פינחס (שהרג את זמרי ואת האשה המדינית) הפיגה את כעסו של הקדוש-ברוך-הוא ועצרה את המגפה. זה היה מעשה אמיץ ונועז מאוד מצד פינחס, ובזכותו חזר השלום לשכן בין הקדוש-ברוך-הוא ובין עם-ישראל.

בנוסף לתועלת שהביא פינחס לכלל-ישראל, גם הוא עצמו זכה בשכר גדול: כהנה"ל ולזרעו אחריו.

אבא/אמא: המעשה של זמרי מבטא ירידה רוחנית עצומה של נשיא שבט בישראל.

האם ממצב ירוד כל-כך יכול בכלל לצמוח משהו טוב? פרשתנו מוכיחה שכן. שגם ממצב של ירידה לשפל נמוך כל-כך, אפשר להפיק עליה רוחנית גדולה. עבודה היא, כי בסופו של המארג העצוב הזה (וכתוצאה ממנו) זכה פינחס בכהנה, לו ולכל צאצאיו הבאים אחריו עד סוף כל הדורות!

היכוננו! היכוננו! היכוננו!

לכנס חינוך ע-נ-ק ביום ראשון, כ"ט תמוז בשעה 21:00 באוהל האירועים בכפר חב"ד.

ואליו מליא, יהון לרקיעיא, ותמן מאן שריא, הלא ההוא שמשא:
רבו יתיר יסגי, לעילא מן דרגיה, ויטב בת זוגיה, דהות פרישא:

הורים יקרים, תושבי כפר חב"ד והסביבה, מוזמנים לכנס חינוך ע-נ-ק

**ביום ראשון, כט תמוז תשע"ז (23/7/17)
בשעה 21:00 באוהל האירועים בכפר חב"ד.**

דברי פתיחה

המרא דאתרא

הרב הגאון **מאיר שיחי' אשכנזי**

ערכים בשולחן השבת

כיצד לנהל את סעודת השבת

הרב **פנחס ברייאר** מחנך ומרצה בין לאומי,

מחבר הספר "להתענג"

כיבוד קל • דמי השתתפות: 10 שקלים

שתיים בצהרים, נגש אל ר' מאניש אחד מבני משפחתו ובקש לזרזו.

"לא נותנים ליהודי לחיות", התמרמר ר' מאניש. "עדן לא הנחתי תפליון דרבנו-תם וכבר מבלבלים לי את המוח עם יהלומים..."

התפלה והלמוד היו בעיניו חשובים הרבה יותר מיהלומים וכסף.

שבת מברכים פרשת קדושים ה' תשי"ד

צמאה לך נפשי, כמה לך בשרי, בארץ ציה ועיף בלי מים. כן בקדש חזיתך לראות עזה וכבודך.

שבת פרשת בלק תש"ז

אסדר לסעודתא, בצפרא דשבתא, ואזמין בה השתא, עתיקא קדישא:

נהורא ישרי בה, בקידושא רבא, ובחמרא טבא, דביה תחדי נפשא:

ישדר לן שופריה, ונחזי ביקריה, ויחזי לן סתריה, דאתאמר בלחישא:

יגלה לן טעמי, דבתריסר נהמי, דאנון את בשמיה, כפילא וקלישא:

צורא דלעלא, דביה חיי כלא, ויתרבי חילא, ותסק עד רישא:

חדו חצדי חקלא, בדבור ובקלא, ומלילו מלה, מתיקא כדובשא:

קדם רבון עלמין, במליון סתימין, תגלון פתגמין, ותימרין חדושא:

לעטר פתורא, ברזא יקירא, עמיקא וטמירא, ולא מלתא אושא:

ילד/ילדה: אלא שמאחורי הצער על החרבן מסתתרת אהבה גדולה של הקדוש-ברוך-הוא לעם-ישראל. אבא שאוהב את בנו, מיסר את הברך כאשר הברך אינו מתנהג כשורה. הוא עושה זאת מפני שהברך יקר לו ומפני שחשוב לו להעלות את בנו על דרך-הישר. לפי זה יוצא, שדוקא ימים אלה הם ימים של קרבה (ושל אהבה) מיחדת בין הקדוש-ברוך-הוא לעם-ישראל.

אבא/אמא: השבתות שבימי בין-המצרים מבטאות זאת: מצד אחד גם הן חלק מימי בין-המצרים. מצד שני, בשבת אסור לנהג מנהגי אבלות ואף חיבים לשמח בה ולענג אותה במאכל ובמשקה. שבתות אלה מרמזות אם-כן לטוב הפנימי שבימי בין-המצרים. והן גם מעניקות לנו טעימה קלה מהגאלה הקרובה שאז "יהפכו ימים אלה לששון ולשמחה".

(על-פי 'התוועדות' תשמ"ט, חלק ד, עמ' 47 והלאה)

לא נותנים לחיות...

החסיד ר' מאניש מנסזון (מחסידי כבוד-קדשת אדמו"ר ה'צמח צדק' וכבוד-קדשת אדמו"ר המהר"ש נשמתם-עדן) היה סוחר גדול ביהלומים, ועמד בקשרי מסחר עם בית המלוכה הרוסי. אף-על-פי-כן, סדר יומו נחלק לשניים: עד הצהרים היה עסוק בלמוד חסידות, בעבודת-התפלה ובשעור-תורה לאחר התפלה, ואלו בעניני מסחר הוא התעסק בשעות אחר הצהרים בלבד.

פעם אחת באו אליו עם הזמנה גדולה של יהלומים; הזמנה שהיתה צפויה להכניס לו רווח שמן במיוחד. אוכלם ר' מאניש שהיה עסוק עדין בתפלה סרב להתפנות לאנשים שהתדפקו על דלתו. לאחר שהלכו המתנינו לו זמן ממשיך והשעה כבר היתה

אבא/אמא: שאלה זאת מתחזקת כשמעינים בנבואת ירמיהו על החרבן (נבואה המופיעה בהפטרות פרשתנו). ה' מראה לירמיהו "מקל שקד" והוא אומר לו, "היטבת לראות, כי שקד אני על דברי לעשות". אומר על כך המדרש, שכמו שעץ השקד ממחר להוציא פרחים בתוך עשרים ואחד ימים בלבד, כך גם חרבן בית-המקדש יתרחש בעשרים ואחד ימים.

לאור זאת, האם לא היה ראוי לכנות תקופה זו של השנה (במקום 'שלושת השבועות') 'עשרים ואחד הימים'!?

ילד/ילדה: התשובה על כך:

אלו היינו מכנים את ימי בין-המצרים 'עשרים ואחד הימים', היינו מתיחסים אף ורק לצד הלא-טוב של ימים אלה. לעמת זאת כשקוראים להם 'שלושת השבועות', רומזים לטובה שתצמח (בקרוב ממש) מתוך הגלות. הכיצד?

המספר שלוש רומז לבית-המקדש השלישי. וכשאנחנו אומרים 'שלושת השבועות' אנחנו נזכרים שמתוך ימי האבל על שני בתי-המקדש שכבר נחרבו תצמח בעזרת ה' הגאלה השלמה ויצמח בנינו של בית-המקדש השלישי, שיהיה בית-מקדש נצחי בגאלה שאין אחריה גלות!

(על-פי 'התוועדות' תשמ"ח, חלק ד, עמ' 52 והלאה)

אבא/אמא: הימים האלה (שבין שבועה-עשר בתמוז לתשעה באב) מכנים "ימי בין-המצרים". כנוי זה לקוח מהפסוק במגלת איכה, "כל רדפיה השיגוה בין המצרים". "מצר" מלשון "צר" ומלשון "מצור". ומדבר בשלושה שבועות של צער ואבלות על חרבן בית-המקדש ועל הגלות שבה אנחנו שרויים.

ילד/ילדה: רעיון זה מתקשר יפה לימים שבהם אנחנו נמצאים - ימי בין-המצרים:

גם הם מבטאים ירידה רוחנית גדולה, שהלוא מדבר בשלושה שבועות של אבל על חרבן בית-המקדש. שלושה שבועות שתחלתם בהקצת חומת ירושלים וסיומם בשרפת בית-המקדש. יותר מזה: שלושה שבועות אלה הם השרש לגלות המרה שבה אנו שרויים עד עצם היום הזה...

ובכל זאת, מפיון שהקדוש-ברוך-הוא - שהוא "טבע הטוב להטיב" (=הוא 'טוב' וממילא גם מיטיב) - הוא המקור לכל מה שמתרחש בעולם, מכרחים לומר שגם מהירידה הגדולה של 'שלושת השבועות' חיצית לצמח טובה גדולה.

אבא/אמא: נכון אמנם שכעת אנחנו רואים אף ורק את הכאב והצער שבחרבן, אבל יום יבוא (ובעזרת ה' הוא קרוב מאוד...) שבו נראה ונבין את הטובה הנסתרת שבגלות.

וכשהיום הזה יגיע נקצר כלנו את פרות ההשתדלות המיוחדת שלנו להשאר דבוקים בה' ובתורתו במשך כאלפים שנות קשי ורדיפה.

המשימה שלנו היא לא להכנע לגלות. עלינו ללמוד מפינחס שלא התבלבל מהמצב ויזם פעלה נמרצת שהצילה את עם-ישראל. גם אנחנו צריכים ליזם פעלות שיוסיפו עוד ועוד זכיות לעם-ישראל, ויביאו תכף ומיד את הגאלה האמתית והשלמה.

ילד/ילדה: רמז לרעיון הזה - שמתוך המצב הלא-טוב אפשר (וצריח) להצמיח דבר טוב - אפשר לראות גם בעבדה הבאה:

בין שבועה-עשר בתמוז לתשעה באב יש עשרים ואחד ימים. מדוע אם-כן מכנה תקופה זאת 'שלושת השבועות' ולא 'עשרים ואחד הימים'?

✂ ----- ✂

גליון 274 פנחס

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____